

TO SO PISALI OTROCI

BIL JE PETEK

(Tina)

Sončen in lep dan se je obetal. Nisem se veselila dni, ki jih bom preživljala na Rakitni. Oh, končno sva z mamo prišli pred bolnišnico, kjer nas je čakal avtobus, še zadnji stisk roke in na svidenje. Vozili smo se mimo hribov, hiš in polj na Rakitno. Vasico, obdano s hribi in gozdovi. Prve dneve smo se prerekali in bilo je res mučno. Nato pa smo se vživeli v nov način življenja, ki je bil bolj prijeten. Nekega dne smo odšli na hrib in začeli s čudnimi vajami. Ko pa smo te vaje večkrat izvajali, smo se kar veselili, da jih delamo. To so bile vaje za sprostitve in za zbližanje. Hodili smo na razne izlete. Odšli smo v Iški Vintgar, in to je bil zame nepozaben izlet. Zadnje dni pa smo odšli še v Cerknico in še k Cerkniškemu jezeru. Tu smo imeli pravi piknik v naravi. Ob deževnih dneh pa smo risali, se ukvarjali z raznimi deli in podobno. Na koncu smo imeli razstavo. Priredili smo ples. Že prvi takti dobre glasbe so nas uvedli v sproščen in prijeten ples. Predzadnji dan smo imeli kres v kamnolomu. Bilo je zelo lepo in prijetno.

Na Rakitni sem pustila najlepše dni svojega življenja. Sklenjena so bila nova prijateljstva in dnevi so kar hitro minevali. Še zadnji dan sem v mislih rekla: »Zbogom, Rakitna.«

MOJE POČITNICE

(Tamara)

Ja, vsi sprašujejo, kako sem preživela počitnice. Lahko jim odgovorim, da so bile te počitnice zame najboljše. Sicer je bil moj dan enak prejšnjim, le s to razliko, da so vsi dnevi hitro minili. Najprej moram sploh povedati, kje sem bila.

Moje počitnice so se iztekle na Rakitni. »RAKITNA«, poznamo jo vsi kakor zdravilišče za astmatike in druge bolezni. Ampak to ni bila moja Rakitna. Bila sem v posebni koloniji in smo bili gor kakor gostje. Naši tovariši so bili samo študentje raznih šol. Z njimi smo se zelo dobro razumeli, k temu pa je prispevalo tudi to, da smo se med seboj tikali in tako nismo imeli občutka, da so nam postavljeni za policaje, ki pazijo na vsako našo kretnjo in nas za vsako našo napako kaznujejo. Zato je bila tudi ta kolonija za nas nekaj posebnega, saj niso dajali nobenih prepovedi in tudi za naše napake nas niso kaznovali, ampak smo se zmeraj pogovarjali o njih in smo jih poskušali s pomočjo svojih voditeljev premagati in jih popraviti. Kadar pa je prišlo do sporov med nami, pa smo jih reševali med seboj, in smo se s tem hkrati začeli osamosvajati in se zanašati le nase. Taka kolonija je bila sedaj prvič in je po moje tudi dobro uspela. Če bi bila taka kolonija še drugo leto, bi tudi šla. Kakor sem že prej napisala, je bil naš dan enak kakor vsi prejšnji, le da smo se veliko več pogovarjali in smo poskušali izraziti vse tisto, kar smo občutili in mislili. Sicer pa je bilo to za nas nekatere zelo težko, ampak smo se počasi navajali na to. Tako so mi hitro vsi ti lepi dnevi minili in prišel je dan slovesa, ki pa ni bil za nas stalno slovo, saj se bomo dobili še v Ljubljani, in to me po tej koloniji še najbolj veseli.